

## PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – V.

*„Pán mě ve zlý den schová ve svém stánku, ukryje mě v skrýši svého stanu.“ (Žalm 27:5)*

Už dávno nevěřím na náhody. Pandemie, jíž jsme se stali svědky a též spoluúčastníky, nás sice zaskočila, ale že tu je, není nijak zvlášť překvapivé. Dříve nebo později něco takového přijít zřejmě muselo.

Václav Cílek, spoluautor knihy *Ruka noci podaná*, v kapitole *Epidemie* téměř prorocky varuje před nadužíváním různých postřiků a antibiotik. Upozorňuje také na dnešní možnosti biologického terorismu. Největší obavy ale vyjadřuje ze starého dobrého soužití lidí a zvířat, kdy dochází k samovolným procesům vzniku různých smrtících bakterií a virů. K přenosu ze zvířat na lidi, spojenému s rychlou mutací viru, s největší pravděpodobností došlo i nyní. Kapitola o epidemii připomíná nejenom středověké mory v Evropě, ale především Španělskou chřipku. O ní se ani po sto letech příliš nemluví. A to přesto, že si vyžádala několikanásobně větší počet obětí než První světová válka. I tehdy se nemocní izolovali, lidé si nepodávali ruce, chyběli řidiči tramvají a pošťáci, zavíraly se hospody, bankrotovaly podniky, sklizeň byla ohrožena, padělatelé léků bohatli a pozůstalí nestačili pohřbívat nemocné.

Na první pohled to vypadá podobně a tedy děsivě. Ale přesto se v Cílkových slovech skrývá i naděje a řešení – především nepodléhat prvotnímu šoku a nesměřovat k naučené bezmocnosti, pasivitě a depresi. Zdá se, že mnohem větší nebezpečí číhá v nás samotných – v našich obavách, strachu, nejistotě. Ono taková smrt z leknutí může být možná horší, než smrt z nemoci, která se nám může nakonec obloukem vyhnout.

V krizových situacích prý nejčastěji rozhoduje charakter člověka. Ten je potřeba si od mládí pěstovat a kultivovat. To mimochodem věděli už antičtí filosofové. Ostatně i Starý a Nový zákon do jisté míry nabízejí proměnu a kultivaci charakteru skrze osobní vztah s Bohem. Tedy s Tím, kdo nám poskytl úžasný dar života. Jak je to tedy s tou změnou? Zjednodušeně řečeno: Bůh je ten, kdo dá nejenom počáteční impulz naší změně, nýbrž je zároveň Tím, kdo nás po celou dobu doprovází svým Slovem a Duchem. Na naší straně je potřebná především ochota dobře naslouchat a osvědčit dostatek vytrvalosti.

Pravda je, že ani ty největší ctnosti a kovaný charakter nás neochrání před tím, co nás může napadnout a dostat zvnějšku. Ale právě tam, kde na věci nestačíme, můžeme se pořád ještě spolehnout na milost Toho, který nás provází.

V těchto dnech si pravidelně otevírám Hesla Jednoty bratrské pro letošní rok. Verše hesel byly vybírány již před dvěma roky. Proto říkám, že nevěřím na náhody. Kdo totiž mohl tušit, že v dny, které nejsou pro nikoho nejenom v Čechách lehké, můžeme v měsíci březnu nacházet i taková slova povzbuzení, kterými jsem zarámoval dnešní úvahu.

*„A pokoj Boží převyšující každé pomýšlení, bude strážít vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“*  
(List Filipským 4:7)

S přáním Božího pokoje Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk  
(v Nymburce 21. 3. 2020)